

U Świętego Michała

miesięcznik parafii św. Michała Archaniola w Skrzyszowie

BĄDŹ WIERNY AŻ DO ŚMIERCI I DAM CI WIENIEC ŻYWOTA

25 marzec 2012 * nr 3 (66) rok VII

*Ut hos electos
benedicere, sanctificare,
et consecrare digneris.
Te rogamus, audi nos.*

Przebieg Uroczystości Świeceń Diakonu

W pierwszą niedzielę Wielkiego Postu miały miejsca w Skrzyszowie Świecenia Diakonu. Pół godziny przed Mszą świętą rozpoczęliśmy tę uroczystość od odmówienia koronki do Miłosierdzia Bożego. Po niej był komentarz, a następnie wraz z Biskupem Józefem Kupnym, koncelebransami i całą asystą, uroczystość weszliśmy do kościoła.

Po Ewangelii, ksiądz wicerektor A. Nowicki czytał i przedstawiał Biskupowi oraz wszystkim wiernym, każdego z nas, kandydatów do diakonu. My natomiast podchodziliśmy do Biskupa i przez skłon składaliśmy mu wyrazy szacunku.

Następnie ksiądz wicerektor przedstawił Biskupowi prośbę Kościoła o udzielenie święceń. Biskup zaś zadał mu pytanie o godność kandydatów, na które ks. wicerektor odpowiedział: *Po zbadaniu opinii wiernych i po zasięgnięciu rady osób odpowiedzialnych za ich przygotowanie zaświadczam, że uznano ich za godnych święceń.* Po tych słowach Biskup wyraził decyzję Kościoła: *Z pomocą Pana Boga i naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa wybieramy tych naszych braci do stanu diakonatu.* Na co wszyscy odpowiedzieli: *Bogu niech będą dzięki.*

Po tej prezentacji ks. Biskup wygłosił homilię. Po homilii wybrani na urząd diakona złożyli Biskupowi swoje przyrzeczenia. Odkonstrowało się to w następujący sposób: ks. Biskup zadawał pytania, a alumni wspólnie wobec ludu na nie odpowiadali. Pytania były następujące:

- 1) *Czy chcesz przez nałożenie moich rąk i dar Ducha Świętego zostać wyświęcony na służbę Kościoła?*
- 2) *Czy chcesz pełnić posługę diakona w duchu pokornej miłości, aby pomagać przebiterom i przyczyniać się do rozwoju chrześcijańskiego ludu?*
- 3) *Czy chcesz, w myśl słów Apostoła „przechowywać tajemnicę wiary w czystym sumieniu” oraz tę wiarę głosić słowem i czynem zgodnie z Ewangelią i tradycją Kościoła?*
- 4) *Czy na znak wewnętrznego oddania Chrystusowi Panu przyrzekasz zawsze zachowywać celibat ze względu na królestwo niebieskie, służąc Bogu i ludziom?*
- 5) *Czy chcesz zachowywać i pogłębiać ducha modlitwy, właściwego waszemu sposobowi życia i w tym duchu wiernie sprawować Liturgię Godzin w intencji Kościoła i całego świata?*
- 6) *Czy chcesz nieustannie kształtować swoje postępowanie na wzór Chrystusa, którego Ciało i Krew będziesz brać w dłonie przy ołtarzu?*

Po tych pytaniach nastąpiło przyrzeczenie czci i posłuszeństwa. Każdy z kandydatów osobno podchodził do Biskupa, klękał przed nim i wkładał swe złożone ręce w ręce Biskupa i w tej pozycji Biskup pytał go: *Czy swojemu Ordynariuszowi przyrzekasz cześć i posłuszeństwo?* Po czym wybrany odpowiadał: *Przyrzekam.* Następnie Biskup dopowiadał: *Niech Bóg, który rozpoczął w tobie dobre dzieło, sam go dokona.*

Po złożeniu przyrzeczeń Biskup zachęcił wszystkich zebranych do modlitwy tymi słowami: *Blagajmy, najmiłsi, Boga Ojca wszechmogącego, aby udzielił łaski swojego błogosławieństwa tym sługom swoim, których wybrał do świętego stanu diakonatu.*

W tym momencie kandydaci kładli się na dywanie, by leżeć krzyżem – jest to znak największego uniżenia i adoracji Boga. Podczas kiedy alumni leżą krzyżem cały lud w litanii prosi Boga za wstawieniem Wszystkich Świętych o błogosławieństwo Boże dla tych wybranych do przyjęcia święceń diakonu. Litanię zakończył ks. Biskup tymi słowami: *Panie Boże, wysłuchaj łaskawie nasze modlitwy: niech Twoja pomoc towarzyszy sakramentalnej czynności, którą będziemy pełnić; uświęć swoim błogosławieństwem tych, którym zamierzamy powierzyć pełnienie świętego posługiwania. Przez Chrystusa, Pana naszego.* Wszyscy zebrani potwierdzili to słowem: *Amen.*

Po tym wszystkim nastąpił najważniejszy moment tej uroczystości. Ksiądz Biskup ustanawia diakonów przez włożenie rąk i modlitwę w ciszy oraz odśpiewanie modlitwy konsekracyjnej, w której najważniejsze są słowa: *Prosimy Cię Panie, ześlij na nich Ducha Świętego, aby ich umocnił siedmiorakim darem Twojej łaski, do wiernego wspierania ich służby.* Do włożenia rąk każdy podchodził indywidualnie i klękał przed Biskupem, który kładł na jego głowę ręce i w ciszy się modlił. Natomiast podczas modlitwy konsekracyjnej wszyscy klęczeliśmy przed Biskupem na stopniu ołtarzowym. Przez włożenie rąk i modlitwę zostaliśmy wyświęceni na diakonów.

Następnie, już jako diakoni, udaliśmy się w stronę szat diakońskich, by je założyć. Po założeniu stuły i dalmatyki każdy z nas podchodził jeszcze raz do Biskupa, który wręczał nam księgę Ewangelii na znak otrzymania posłannictwa głoszenia Ewangelii Chrystusa i udzielał nam znaku pokoju. Towarzyszyły tym czynnościom następujące słowa Biskupa: *Przyjmij Chrystusową Ewangelię, której głosicielem się stałeś; wierz w to, co będziesz czytać; nauczaj tego, w co uwierzysz i pełnij to, czego będziesz nauczać. Pokój z tobą.* Po tych słowach każdy z wyświęconych diakonów odpowiadał: *I z duchem twoim,* a Biskup przekazywał nam znak pokoju. Następnie każdy z nas otrzymał z rąk Biskupa Liturgię Godzin (Brewiarz), którą jako diakoni jesteśmy zobowiązani się modlić.

Po zakończeniu obrzędów związanych z święceniami nastąpił dalszy ciąg Mszy świętej, podczas której ja i Mateusz Drobny, już jako diakoni, asystowaliśmy Ks. Biskupowi.

dk. Tomasz Wysłucha

Rekolekcje przed święceniami

Przed święceniami diakonatu odprawiliśmy sześć dniowe rekolekcje. Prowadził je ojciec duchowny naszego Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego ks. Józef Świerczek. Posłużył się on metodą *Lectio Divina* – to tkz. „Boskie czytanie”. Polega ono na rozważaniu słów Pisma Świętego.

Biblia jest darem Boga dla człowieka. Dzięki niej poznajemy samego Trójjedynego: Ojca, Syna i Ducha Świętego. Stwórca objawia się przez ludzkie słowa, abyśmy mogli uwierzyć w Niego i przyjąć dar, jaki chce nam podarować – Zbawienie. Człowiek zatem wczytujący się w Biblię powinien odnaleźć swoją drogę do nieba. Wiąże się to z wieloma trudnościami, przeszkodami i pytaniami. Można więc porównać naszą wędrówkę do podróży. Aby bezpiecznie dojechać do celu należy poznać przepisy ruchu drogowego. Nieznajomość podstawowych zasad może doprowadzić do wypadku a nawet śmierci. Im lepiej znamy przepisy, tym bezpieczniejsza droga. Tak samo jest z naszą wędrówką do życia wiecznego. Konieczna jest znajomość podstawowych prawd wiary. Jednak aby przebyć tą drogę bez większych kolizji potrzeba wgłębienia się w prawo Boga. Wtedy nabędziemy odpowiednich umiejętności do odczytywania

różnych znaków, które wcześniej nie miały dla nas żadnego znaczenia. Ważną informacją jest, że Bóg dał nam Pismo Święte i przykazania do tego byśmy z drogi do zbawienia nie zeszli, a nie po to, aby nas ograniczać czy zastraszyć.

Kto więc chce odczytywać w codziennych wydarzeniach znaki Bożego działania i prowadzenia powinien modlić się Pismem Świętym. Nie można Go jednak czytać jak zwykłej książki. Najpierw należy skierować prośbę do Pana: „Boże co chcesz mi powiedzieć? Wierzę, że Ty mnie poprowadzisz”. Najlepiej wybrać sobie jakiś krótki fragment Ewangelii i przeczytać go powoli kilka razy. Każdy kto tak się modli spotyka się z Bogiem. Zaś codzienna taka modlitwa pozwoli znaleźć odpowiedź na wiele naszych pytań.

Przygotowując się do święceń rozeznawaliśmy wolę Boga właśnie w ten sposób, rozważając słowo Boże. Pragnę zachęcić wszystkich do tego rodzaju modlitwy, zwłaszcza zaś osoby posiadające jakiś problem, czy wątpliwości w swojej wierze. Czytajmy Biblię, ponieważ jak mawiał św. Hieronim: „Nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa”.

dk. M.Sz.

Świadectwo

Wraz z przyjęciem święceń diakonatu stałem się osobą duchowną, co nie oznacza, że jestem już osobą duchową. Nad swoją osobistą duchowością, kleryk, diakon, a później kapłan musi nieustannie pracować.

Dla mnie święcenia diakonatu były pierwszym sakramentem, który przyjąłem, by tak rzec, świadomie. Bierzmowanie, które było sakramentem poprzedzającym sakrament święceń, przyjąłem jako nastolatek i nie bardzo zdawałem sobie wtedy sprawę w jak wielkim wydarzeniu uczestniczę. Ze sakramentem święceń było inaczej. Długo się do niego przygotowywałem przez modlitwę, rozmowy z ojcem duchownym i wykłady na wydziale teologicznym.

Same zaś święcenia, stały się dla mnie motorem napędowym, do coraz głębszego zawiązywania relacji z Panem Jezusem. Mam świadomość, że muszę jeszcze

więcej od siebie wymagać, gdyż reprezentuję Kościół na którego czele stoi Jezus Chrystus. Nie jest to łatwe, gdyż święcenia diakonatu nie „załatwiają” raz na zawsze trudu dochodzenia do świętości. Nadal jestem narażony na różnego rodzaju pokusy i niebezpieczeństwa. Wiem jednak, że Ten który mnie powołał nie zostawi mnie samego.

Największą radość sprawia mi błogosławienie. W momencie kiedy błogosławię moich seminaryjnych braci lub też członków mojej rodziny, staram się wzbudzać w sobie świadomość, że to sam Chrystus błogosławi. Mam także głęboką nadzieję, że homilie, które będę głosił (a są one jeszcze przede mną) również staną się dla mnie źródłem wielkiej radości.

dk. Tomasz Tesarczyk

Podziękowania

Bogu Ojcu niech będą dzięki przez Jezusa w Duchu Świętym za wyświęcenie nas na diakonów. Biskupowi Józefowi dziękujemy, że tę wielką łaskę, jaką otrzymaliśmy przez włożenie Jego rąk. Przełożonym Wyższego Śląskiego Seminarium Duchownego za formację, przykład i świadectwo – dziękujemy. Szczególnie wyrazy wdzięczności kierujemy do opiekunów naszego rocznika: ks. Krzysztofa Tomalika i ks. Krzysztofa Lali.

Naszemu proboszczowi za wspieranie nas na drodze do kapłaństwa, księżom wikarym i wszystkim kapłanom za wzór duszpasterskiej posługi i gorliwości – dziękujemy. Siostronom zakonnym za przykład życia oddanego modlitwie i służbie bliźnim – dziękujemy.

Gdybyśmy chcieli wyrazić wdzięczność naszym rodzicom, to nie starczyłoby stron tej gazetki, dlatego za: dar życia, przekazanie wiary, wychowanie, wzór życia i nade wszystko miłość – dziękujemy. Rodzeństwu, chrzestnym, całej rodzinie za nieustanne wspieranie nas i troskę – dziękujemy.

Parafianom, klerykom, nauczycielom, kolegom, koleżankom i wszystkim obecnym na święceniach za modlitwę i wszelką dobroć – dziękujemy.

Bóg zapłać ks. proboszczowi Witoldowi Tatarczykowi, ks. Józefowi Tatarczykowi za organizację święceń, chórowi „Absolwent” za przepiękny śpiew, asyście liturgicznej i wszystkim, którzy w jakikolwiek sposób przyczynili się do przygotowania dzisiejszej uroczystości.

Dziękujemy tak licznie obecnym ministrantom z różnych miejscowości. My diakoni pragniemy zaświadczyć, że warto pójść za Jezusem, oddać mu swoje życie! On bowiem dał nam obietnicę: "Zaprawdę, powiadam wam: Nikt nie opuszcza domu, braci, sióstr, matki, ojca, dzieci i pól z powodu Mnie i z powodu Ewangelii, żeby nie otrzymał stokroć więcej teraz, w tym czasie, domów, braci, sióstr, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a życia wiecznego w czasie przyszedłym" (Mk 10,29-30).

dk. M.D.

W telegraficznym skrócie

W Środę Popielcową rozpoczął się w Kościele Okres Wielkiego Postu. Głowy nasze zostały posypane popiołem. To zewnętrzny znak wewnętrznej przemiany.

W niedzielę 18 marca odbył się w naszej parafii Dekanalny Dzień Skupienia dla Narzeczonych.

*

Odbyło się ostatnie już spotkanie wszystkich uczestników planowanej na kwiecień br parafialnej pielgrzymki do Fatimy. W tym roku mija 95 rocznica objawień.

*

Kazania Pasyjne podczas nabożeństw Gorzkich Żali głosi ks. Marcin Piasecki

*

Caritas Polska w okresie wielkopostnym rozprowadzała przez parafie „Paschaliki”, czyli świece na stół wielkanocny.

*

Już po raz czwarty nasi parafianie na okres wielkopostny mogli włączyć się do parafialnej

akcji trzeźwościowej. Wysiłek i wyrzeczenie swojej abstynencji ofiarowują za ludzi borykających się z nadużywaniem alkoholu. Ta ofiara działa !!!

*

Został zakonserwowany cały strych naszego kościoła. Zużyto ponad 300 litrów środków konserwujących. Bóg zapłać Serafinowi Polnik i Henrykowi Tłółka za te prace. Korzystać trzeba było ze specjalnych ubrań ochronnych.

Plastkowe zakrętki z napojów, szamponów itd. które można wrzucać do kosza stojącego w przedsionku kościoła zbierane będą na pomoc w zakupie specjalistycznego wózka inwalidzkiego dla Tomasza Polnika z sąsiedniej Mszany, który uległ wypadkowi w dniu 23 sierpnia ubiegłego roku. W tym samym wypadku zginął wtedy nasz parafianin. Ogromna jednak prośba do wszystkich, by do kosza z plastikowymi zakrętkami nie wrzucać baterii ani metalowych kapsli z piwa czy nakrętek z alkoholi.

*

W promocyjnej cenie 12 zł. można nabyć jeszcze „Życiorysy Świętych Patronów naszych parafian”. Książka opracowana przez naszą parafiankę i wydana przez naszą parafię jest doskonałym prezentem na zbliżające się Święta, czy też prezent dla młodzieży bierzmowanej, a powinna też być obok Pisma św. w każdym domu.

*

Od 1 stycznia do 30 kwietnia dokonujemy rozliczeń podatkowych. Prawo daje nam możliwość przekazania 1% naszego podatku na rzecz wybranej przez nas organizacji pożytku publicznego. Wielkość naszego podatku nie ulegnie zmianie – my jedynie decydujemy o jego przeznaczeniu. Caritas zwraca się z prośbą o przekazanie 1% należnego podatku na cele realizowane przez Caritas Archidiecezji Katowickiej lub na Fundację Caritas Katowice. Podobnie jak w roku ubiegłym wystarczy na zeznaniu podatkowym PIT wpisać w odpowiedniej rubryce nr KRS Caritas Archidiecezji Katowickiej (0000221725) lub Fundacji Caritas Katowice (0000291119) oraz kwotę przekazywanego 1% podatku. Na stronie internetowej Caritas (www.katowice.caritas.pl) znajduje się gotowy bezpłatny program do wypełniania zeznań podatkowych. Zachęcamy do skorzystania z niego co ułatwi wsparcie dzieł miłosierdzia prowadzonych przez naszą diecezjalną Caritas.

Od kilku lat posesję przykościelną zdobią piękne kwiaty kany. Ponieważ co roku liczba bulw kwiatowych prawie się podwaja, dlatego mamy duże nadwyżki. Jeśli ktoś chciałby upiększyć tymi kwiatami swoją posesję, to można je za darmo otrzymać w godzinach dopołudniowych na probostwie.

Przygotowano już ponad 1500 sadzonek kwiatów, które w odpowiednim czasie wysadzone zostaną na terenach przykościelnych. Bóg zapłać całej armii ludzi wykonujących tę pracę. Bóg zapłać też p. Romanowi Marcol za подарowaną ziemię.

ks. W.T.

Wspólna dola!

Niektórzy są przekonani, że tylko oni mają kłopoty na tej ziemi: chorują i cierpią i nic im się nie udaje, ponieważ zostali wcieleni do kompanii pechowców. Natomiast inni urodzili się w czepku pod szczęśliwą gwiazdą i żyją jak przysłowiowy „pączek w maśle”. Są zdrowi, na wszystko ich stać i odnoszą same sukcesy. Okazuje się, że każdy ma swojego mola, który go gryzie. Dlatego napisałem wiersz pod tytułem: „Wspólna dola”. Różnimy się tylko samym podejściem do cierpienia: albo bezsens morza łąz – albo zbawcza moc cierpienia.

1

Wszyscy cierpią bez różnicy:
Wielcy święci i grzesznicy,
Robotnicy – dygnitarze,
Milionerzy i nędzarze.

2

Cierpi tyran i morderca,
Niedowiarek i szyderca.
Okaz zdrowia, dziś kaleka,
Na potworny ból narzeka.

3

Cierpią księża i papieże,
Satanista „chemię bierze”.
Zdrajca Polski i Kościoła
Z bólu o morfinę woła.

4

Do szpitala także trafi
Miss Piękności i szef mafii
A kolejna jego żona –
Ma chorobę Parkinsona.

5

Jaki morał stąd wynika?
Krzyż każdego z nas dotyka.
Wszyscy cierpią bez różnicy,
Wielcy święci i grzesznicy.

ks. Józef Tatarczyk SWD

NABOŻEŃSTWA PASYJNE

DROGA KRZYŻOWA

piątek – godz. 16.45

czwartek – po Mszy św. szkolnej dla dzieci

GORZKIE ŻALE

Niedziela – godz. 16.15

Kazanie Pasyjne głosi ks. Marcin Piasecki

Wielkopostne rekolekcje

Wieloletnią tradycją Kościoła są Wielkopostne Rekolekcje.

Czas wielkopostny najbardziej motywuje człowieka do usprawniania siebie, czyli pracy nad sobą. Mają służyć temu m.in. rekolekcje.

Tegoroczne rekolekcje parafialne poprowadził ks. Krzysztof Gierat – prowincjał Zakonu Klaretynów. Jest to zakon typowo misyjny. Pod polską prowincję podlegają także: Wybrzeże Kości Słoniowej, Białoruś, Rosja. Nasi parafianie znają klaretyna pracującego w Rosji na Syberii – ks. Tadeusza Szyjkę, który przybył do naszej parafii z grupą syberyjskich muzyków. Być może niedługo uda nam się poznać kolejnego klaretyna pracującego na Wybrzeżu Kości Słoniowej w Afryce. Przyjedzie do Polski z grupą Afrykanów i chcemy ich zaprosić też do naszej parafii.

Nauki rekolekcyjne ogólne głoszone były podczas porannych i wieczornych Mszy św. Były również nauki stanowe, a także Msza św. dla chorych i starszych parafian.

Od środy do piątku trwały także rekolekcje szkolne. Dzieci i młodzież spotykały się w trzech grupach. Rekolekcje prowadził ks. Marcin Piasecki – wikariusz z parafii w Moszczenicy. Nauki rekolekcyjne, aby owocniej trafiały do słuchaczy, ubogacane były obrazem – filmem czy też zdjęciami. Dużo było także śpiewu, co dzieci młodsze bardzo uwielbiają. Nauki zakończyły się w piątek Mszą św. dla szkoły podstawowej i gimnazjum.

ks. W.T.

Nowi szafarze

Przez kolejne cztery niedziele trójka naszych parafian: Andrzej Mroczek, Damian Kielkowski i Krzysztof Kosider brała udział w kursie przygotowawczym na Świeckich Szafarzy Komunii św. Jak sami stwierdzili, wykłady były bardzo pouczające, budujące, dużo wniosły wiedzy i umocniły wiarę. Właśnie w dzisiejszą niedzielę w katowickiej Katedrze Chrystusa Króla zostaną ustanowieni na-

dzwyczajnymi Szafarzami Komunii św. W sumie więc w naszej parafii mamy już siedmiu czynnych nadzwyczajnych szafarzy. Posługują w kościele w rozdzielaniu Komunii św. i zanoszą też Jezusa Eucharystycznego do chorych parafian.

ks. W.T.

Budowa nowego probostwa

Prawdopodobnie przesunie się nieco w czasie rozpoczęcie prac nad budową nowego probostwa. Jest to podyktowane wprowadzaniem w życie w Urzędzie Gminy nowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszystko wskazuje na to, że procedury prawdopodobnie nie pozwolą rozpocząć budowy wcześniej, niż w lipcu br. Z naszej strony prace przygotowawcze trwają.

Pragnę bardzo serdecznie podziękować kolejnym Ofiarodawcom:

Grzegorz Andronek i Adam, Fulek Gertruda, Pekała Stefania, ofiarodawca anonimowy, członkowie Róż Różańcowych (wykaz imienny będzie podany w następnym numerze gazetki) - Bóg zapłać!

ks. W.T.

Wyjazd młodzieży na narty

W niedzielę 4 marca 27-osobowa grupa dzieci i młodzieży przynależących do parafialnych grup (mini-strantów, Dzieci Maryi oraz scholki) wyruszyła na 3-dniową wycieczkę do Ustronia. Po dotarciu na miejsce zostaliśmy zakwaterowani w hotelu Elemels Planet – jedynym hotelu w Europie, przygotowanym specjalnie dla rodzin z dziećmi.

Pierwszą atrakcją wycieczki było spotkanie z psami rasy Lagotto Romagnolo, wyglądem przypominających owieczki. Wszyscy mogli się z nimi pobawić i sprawdzić wyszkolenie psów. Wieczorem wybraliśmy się na krótki spacer.

Drugi dzień był pełen niespodzianek i wielu atrakcji. Rano, zaraz po śniadaniu wyruszyliśmy do Istebnej, gdzie każdy spróbował śnieżnego szaleństwa – czy to jeżdżąc na nartach, czy na sankach. Po kilkugodzinnej zabawie na śniegu poszliśmy się zrelaksować do aquaparku „Olza”. Wreszcie zmęczeni dotarliśmy do hotelu, gdzie czekał już na nas przepyszny obiad. Dzień zakończyliśmy oglądaniem filmu o św. Filipie Nerim.

Trzeciego dnia, po śniadaniu miało miejsce spotkanie z pletwonurkiem, który opowiadał o swoich wyprawach, sprzęcie oraz emocjach, jakie dają mu się poznać podczas nurkowania głęboko pod powierzchnią wody. Następnie wymeldowaliśmy się z hotelu, po czym udaliśmy się do

Wisły, gdzie mieliśmy czas wolny.

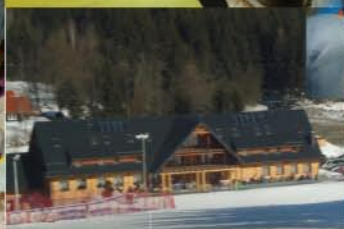
Następnym punktem programu, przez niektórych najbardziej wyczekiwany, było zwiedzanie muzeum Adama Małysza, gdzie można podziwiać wszystkie jego zdobycze, puchary, medale, kombinezony, narty itd.

Na dobry koniec wycieczki wzięliśmy udział w kuligu z pieczeniem kiełbasek. W godzinach popołudniowych, zadowoleni i spragnieni kolejnych takich wyjazdów, wróciliśmy do Skrzyszowa, gdzie z ust wszystkich uczestników wycieczki rozległo się głośnie „Bóg zapłać!” w podziękowaniu dla ks. Proboszcza.

Przemysław Popek

Z całego serca dziękuję ks. Proboszczowi za zrealizowanie takiej pięknej wycieczki. Pierwszego dnia już mieliśmy dwie atrakcje: spotkanie z psami oraz oglądanie filmu. Drugiego dnia pojechaliśmy na stok i to mi się podobało najbardziej. Jeździliśmy na nartach cztery godziny! Ostatniego dnia po śniadaniu spotkaliśmy się z pletwonurkiem, który pokazał nam cały sprzęt potrzebny do nurkowania. Po spotkaniu znów pojechaliśmy na stok, ale już na dwie godziny i około 15.00 pojechaliśmy do domu. Bóg zapłać ks. Proboszczowi.

Mateusz Piechaczek

Rozgrywki ministranckie

Jesienią ubiegłego roku w każdym dekanacie naszej Archidiecezji odbyły się rozgrywki ministranckie. W całym dekanacie w zakresie szkoły podstawowej i w zakresie gimnazjum wygrali nasi ministranci. Starsi ministranci zajęli zaś drugie miejsce.

W sobotę 17 marca w Kozłowej Górze i w Piekarach Śl. rozegrały mecze zwycięskie drużyny z dekanatów. Nasi ministranci w fazie ćwierćfinałowej pokonali drużynę z Paniówek, zaś przegrali z ministrantami z Chropaczowa. Nie zagraли więc w wielkim finale.

ks. W.T.

Triduum Paschalne

Uroczystości Triduum Paschalnego i Zmartwychwstania Pańskiego są największymi uroczystościami w całym roku. Chociaż dla wielu święta Bożego Narodzenia i czas oczekiwania na Narodzenie Jezusa są okresem mimo wszystko o wiele radośniejszym niż Święta Wielkanocne. Jednak to właśnie święta Zmartwychwstania Pańskiego dla wszystkich chrześcijan niosą ze sobą wielką radość. Bo wtem Chrystus pokonał śmierć i otwiera nam drogę do bram raju.

Zanim jednak Zmartwychwstał, wiele wycierpiał i o tym przypomina nam zarówno okres Wielkiego Postu jak i ostatnie 3 dni przed Wielkanocą – tzw. Triduum Paschalne.

Odprawiana w Wielki Czwartek Msza św. jest Pamiątką Ostatniej Wieczerzy, jaką Chrystus spożył z uczniami. Podczas uroczystości Wielkoczwartkowych w sposób szczególnie Ewangelia przypomina nam, jak Pan Jezus przed Wieczerzą umył nogi uczniom i pokazał nam jak mamy postępować względem bliźnich. Chrystus, chociaż jest Bogiem nie wywyższył się, ale uniżył się by móc służyć swym bliźnim.

W Wielki Czwartek czcimy również ustanowienie Sakramentu Kapłaństwa oraz ustanowienie Najświętszego Sakramentu. Po Mszy św. Najświętszy Sakrament przenosi się do „Ciemnicy”, gdzie wierni przybywają, by Go adorować i przeżywać zbliżającą się nieuchronnie śmierć Jezusa na krzyżu.

Nim jednak w Wielki Piątek nasz Zbawiciel odda Swego Ducha w ręce Swego Ojca konając na krzyżu, czeka Go jeszcze okrutna droga w niehumanitarnych męczarniach, aż po samą Golgotę.

W tym dniu – dniu żałoby, nie ma Mszy św. W rannych godzinach odprawiana jest Droga Krzyżowa. Natomiast w godzinach wieczornych odprawiane jest nabożeństwo składające się z Liturgii Słowa, podczas której wszyscy wierni rozważają czytany opis Męki Pańskiej wg Ew. św. Jana, oraz adoracji Krzyża. Krzyża jako znaku naszego zbawienia. To na Krzyżu właśnie sam Syn Boży oddał za nas życie, zrobił to z miłości do nas. Poświęcił swe życie, swoją niewinną krew po to by zmyć nasze grzechy, by nas zbawić.

Kiedy kapłan odsłania Krzyż śpiewając: „*oto Drzewo Krzyża, na którym zwiśło Zbawienie świata*”, wierni odpowiadają: „*pójdźmy z pokłonem*”, a później wierni tłumnie podążają do stopni ołtarza i całują Chrystusa ukrzyżowanego oddając publicznie cześć Krzyżowi, na którym dokonało się Zbawienie.

Po adoracji Krzyża następuje przeniesienie Najświętszego Sakramentu z „Ciemnicy”, a następnie udzielanie Komunii Św. Później Najświętszy Sakrament zostaje przeniesiony w procesji do Grobu Pańskiego i tam adoruje się Go aż do rozpoczęcia liturgii wielkosobotniej.

W Wielką Sobotę wielu wiernych przybywając do kościoła by poświęcić pokarmy, również jeszcze raz podchodzi do krzyża by go ucałować i przyklęka przy Bożym Grobie adorując Najświętszy Sakrament.

Uroczystości liturgiczne w wigilię wielkanocną składają się aż z 4 części:

Liturgii Światła, – kiedy to następuje poświęcenie ognia i zapalenie Paschału symbolizującego Zmartwychwstałego Chrystusa, który jest światłością dla wszystkich

ludzi, która rozświetla ciemności świata. Wniesienie zapalonego Paschału do kościoła przez kapłana ze słowami: „Światło Chrystusa” i odpowiedź wiernych: „Bogu niech będą dzięki” oraz radosny hymn wyśpiewany przez osobę duchowną lub kantora kończy tę liturgię.

Kolejną częścią jest Liturgia Słowa, w czasie której wsłuchujemy się w czytania przywołujące ważne momenty w dziejach zbawienia. Na „Chwała na wysokości” zaczynać bić dzwony i rozlega się radosne „Alleluja”

Następnie podczas Liturgii Chrzcielnej następuje poświęcenie wody chrzcielnej, a także odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych i pokropienie wiernych poświęconą wcześniej wodą.

Ostatnią już częścią jest Liturgia Eucharystyczna. W niektórych parafiach na zakończenie obrzędów odbywa się jeszcze procesja rezurekcyjna. By głosić radosną nowinę Zmartwychwstania Chrystusa, który pokonał śmierć. Ta procesja może również odbywać się rankiem dnia następnego przed pierwszą Mszą św. Po powrocie z procesji do kościoła rozbrzmiewa hymn „Ciebie Boże Wielbimy”, a na koniec z radością rozbrzmiewa pieśń „Raduj się z nieba Królowo” i każdy wychodząc z kościoła niesie ze sobą radosną nowinę, że Chrystus Zmartwychwstał.

A.R.

W ostatnim czasie:

Przez Chrzest Święty do naszej Wspólnoty Kościoła włączyli zostali:

Agata Wuwer – c. Marcina i Aleksandry

Lena Kinga Sitek – c. Tomasza i Kamili

Jubilaci i solenizanci

SM Rozyna – imieniny

Pierwszą rocznicę urodzin i Chrztu św. obchodził Miłosz Boziński

Patryk Sylwester Błatoń – s. Przemysław i Marzeny

Requiescat
in pace...

Emil Wąs - lat 69

